

## Bijlage 2. Open brief aan Mevrouw Wessels

Artikel uit het boekje 'En Nu Is Het Uit', Anti-WegwerpVrouw-Komitee, blz. 204  
Uitgave van De Strijdluizers, 1981

### *Vooraf*

De aanleiding om ons te verdiepen in de plannen van de wet voor alimentatie was een berichtje in de krant dat mevrouw Alida Wessels een motie in de Tweede Kamer indiende die de duur van alimentatie aanzienlijk zou inkorten.

Omdat we met haar hierover van gedachten wilden wisselen hebben we haar uitgenodigd voor een discussie in het Vrouwenhuis.

Ze heeft nooit gereageerd.

### OPEN BRIEF AAN MEVROUW WESSEL, LID VAN DE TWEEDE KAMER

*(noot, de spelling uit 1980 is aangehouden)*

Geachte mevrouw Wessel,

Via de Volkskrant en De Tijd (21 september 1979) hebben wij kennis genomen van uw standpunt, en de motivatie daarvan, over het beperken van de alimentatieduur. Bij de bespreking in de Tweede Kamer van een motie van uw partij, D'66, waarin beperking van de alimentatieduur voorgesteld wordt, heeft u dit naar voren gebracht. Het zal u niet verbazen dat wij geschokt zijn, door de motie, maar vooral door uw argumenten daarvoor.

U zou o.a. gezegd hebben '(... .Daarom) kan het feit dat helaas het emancipatieproces van de vrouw nog niet is voltooid, nimmer een argument zijn om geen limitering van de alimentatieperiode mogelijk te maken.

Wij vinden dit een kromme redenering. Met andere woorden zegt u namelijk: vrouwen hebben minder mogelijkheden dan mannen (het emancipatieproces is nog niet voltooid), maar dat mag ons niet tegenhouden die toch al geringere mogelijkheden nog verder te beperken.

Sinds wanneer worden de slachtoffers gestraft? Is dat rechtvaardig? Zijn dat de 'denkbeelden voor een toekomstige samenleving' die uw partij zegt te willen ontwikkelen? Waarin wijken zij eigenlijk af van de gangbare onderdrukking?

Het is hetzelfde als vrouwen verbieden om 's avonds buiten te komen teneinde het aantal verkrachtingen te verminderen (zoals eens door het Israëlische parlement schijnt te zijn voorgesteld). Of is D'66 het 'redelijk alternatief voor redelijk rijke mannen die redelijk goedkoop hun vrouw willen inruilen?

Hoe is het mogelijk dat u, een vrouw, zich laat spannen voor het karretje van welgestelde mannen in plaats van u in te zetten voor de emancipatie van uw seksegenoten?

U weet toch ook we dat:

- meisjes nog steeds voorbereid worden op het huwelijk onder het mom van je natuurlijke bestemming'?
- het huwelijk nog steeds voorgesteld wordt als een liefdesrelatie tussen twee mensen in plaats van het reëel voor te stellen als een machtsrelatie tussen een man en een vrouw, waarin de belangen van de man automaties voorgaan?
- het huwelijk de vrouw in een ondergeschikte positie plaatst met slechte werkomstandigheden, geen sociale voorzieningen, onregelmatige werktijden, geen vakantieregeling, geen snipperdagen en waarin de man bepaalt hoeveel de arbeidskracht van de vrouw hem waard is?
- bij scheiding de vrouw altijd in een slechtere positie achterblijft dan de man?

Waarom denkt u niet aan degenen die aan het kortste eind trekken, zowel in als na het huwelijk, maar wel aan degenen die geprofiteerd hebben van de arbeid van de vrouw?

Waarom zetten vrouwen als mevrouw mr. M. Bröcker (voorzitter commissie Alimentatienormen) en u zich wel in voor die 'arme mannen die na de scheiding toch een redelijk bestaan (dus geen

bijstandsbestaan) moeten hebben', maar niet voor de werkelijke slachtoffers van huwelijk en scheiding?

Of heeft u toevallig wél een goede baan, wél ouders die een opleiding wensten voor hun dochter, wél de beschikking over een eigen inkomen?

“De man moet zijn ex-vrouw op weg helpen, maar niet meer. Daarna moet hij vrij zijn”. Erg nobel van u, mevrouw Wessel, maar hoe zit het met de vrijheid van de vrouw?

Wat zijn haar kansen na de scheiding?

- zij heeft of geen, óf verouderde diploma's;
- zij heeft werkervaring die op de arbeidsmarkt niet telt;
- er zijn nauwelijks banen voor vrouwen;
- bij echtscheiding blijven de kinderen meestal bij de moeder, wat de kansen op een baan nog eens vermindert;
- werkgevers nemen, als ze al vrouwen aannemen, liever jonge vrouwen aan dan oudere vrouwen;
- de vrouw heeft tijdens haar werk als huisvrouw en moeder geen pensioen kunnen opbouwen.

Niet alleen werkt u niet mee aan verdergaande emancipatie van de vrouw, integendeel, u werkt er aan mee de toestand van de vrouw nog slechter te maken dan hij al is. U en uw partij werken mee aan de totstandkoming van de 'wegwerpvrouw', de vrouw die je zorgzaam en vriendelijk op de bijstand afschuift. En een nieuwe wegwerpvrouw is gauw gevonden, want jonge zowel als oudere vrouwen hebben niet de kans om onafhankelijk en op eigen benen een redelijk bestaan op te bouwen. De toestand op de arbeidsmarkt, opleidingsmogelijkheden, om- en herscholingsmogelijkheden voor vrouwen zijn nog zo slecht, dat het huwelijk eigenlijk de enige mogelijkheid is om een bijstandsbestaan te ontlopen.

En zo sluit de cirkel zich steeds weer. De vrouw is weer op de plaats waar zij hoort, in het huwelijk als dienaar van de man.

Het zou u sieren ook eens voor de vrouw op te komen, al was het maar door ook de vrouwkant, onze kant dus, te belichten.

U zwijgt daarover!

Gaarne nodigen wij u hierbij uit om in het Vrouwenhuis, Nieuwe Herengracht 95, Amsterdam, een avond te discussiëren over deze zaak. Wij zijn van mening dat u ook van het feministiese standpunt in deze kennis moet nemen. U zult dan ook gescheiden vrouwen ontmoeten die in de hierboven uiteengezette situatie zijn.

Een gedachtenuitwisseling met allerlei vrouwen lijkt ons van het grootste belang voor het functioneren van de politiek, waar en passant ook over ons vrouwen wordt beslist.

De datum van de discussie laten wij aan u over.

Hoogachtend,

Vrouwen Aktie Kollektief 'De Strijdijsers'